

Vajon lakhat-e Isten a földön?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Királyok első könyve 8. fejezete a 22.-től a 28. verséig a következőképpen. „Azután odaállt Salamon az Úr oltára elé, szemben Izráel egész gyülekezetével, kezeit az ég felé tárta, és ezt mondta: Uram, Izráel Istene! *Nincs hozzád hasonló Isten sem fent az égen, sem lent a földön!* Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha *teljes* szívvel előtted járnak. *Megtartottad*, amit ígértél a te szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal *be is teljesítetted* a mai napon. Most azért, Uram, Izráel Istene, *tartsd meg*, amit a te szolgálódnak, Dávidnak, apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki színem elől utódaid, akik Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és előttem járnak, ahogyan előttem jártál te is. Most azért, Izráel Istene, *váljék valóra* ígéreted, amelyet a te szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak tettél! – *De vajon lakhat-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem!* – *Mégis* – tekints a te szolgáló imádságára és könyörgésére, Uram, Istenem, és *hallgasd meg* a kiáltást és az imádságot, amikor ma a te szolgáló a te színed előtt imádkozik.”

Urunk, *mutasd meg nekünk*, hogy Te *pontosan azért és úgy* tudsz ígéreted szerint velünk lenni *minden nap* a világ végezetéig (Mt 20,28), mert *felvitettél* a mennybe, és ott *trónra léptél* a Mennyei Atya jobbján. Mutasd meg Urunk nekünk, hogy a Te *igazi templomod nem más*, mint a *mi szívünk*. Érezhessük meg, hogy Te *meghallgatod* a mi imádságunkat, és *betöltesz* bennünket a Te szereteteddel. *Szállhasson fel* mi szívünkből Hozzád hálaadó imádság mindezért. Ámen.

Vajon lakhat-e Isten a földön? – kérdezi Salamon, Izráel leggazdagabb királya akkor, amikor felavatja Isten templomát, *A Templomot* Jeruzsálemben. Salamon *maga mondja*, hogy **lehetetlen dolog ez, hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatják be magukba azt az Istent, amely teremtette őket** – hát még az a ház, amelyet Salamon épített (1Kir 8,27). Mert nincs Istenhez hasonló sem az égen, sem a földön. Istent *nem lehet* lekötözni. Istent nem lehet *bedugni* semmiféle emberi tákolmányba – *még ha az a Magyar Egyházak Ökumenikus Tanácsának a székháza, akkor sem... Istent nem lehet rabul ejteni. Istent nem lehet bezsákolni. Istent nem lehet birtokolni.*

Pál apostol így oktatja az Athéniakat ugyanerről: „Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, *nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára*, mintha hiányt szenvedne valamiből, hiszen ő ad mindenkinek életet, leheletet és *mindent* (ApCsel 17,24-25). Isten már Dávid királyt, Salamon apját is kérdőre vonta, amikor Dávid templomot akart építeni neki: „Házat akarsz építeni *nekem*, hogy abban lakjam?” (2Sám 8,7). Ézsaiás próféta pedig így hirdette Isten szavát: Ezt mondja az Úr: „A menny az én trónusom, a föld pedig lábam zsámolya. *Milyen házat akartok építeni nekem, és milyen helyen kellene tartózkodnom?*” (Ézs 66,1).

Mindez éppen elég világos. Most már csak azt kérdezhetjük meg Salamontól, Izráel legbölcsebb királyától, hogy hogyan lehetett ilyen kapitális hülye, hogy mindennek ellenére Templomot mert építeni Istennek? No persze ugyanezzel az erővel azt is megkérdezhetjük magunktól, hogy hogyan lehettünk olyan kapitális hülyék, hogy eljöttünk ma ide a MEÖT-be? **Meg egyáltalán... Minek templomba járni? Minek ez a sok templom?**

Salamon király azonban a fenti kérdése – és az arra a saját maga által adott, tagadó válasza – után kimondja azt a szót, hogy MÉGIS. Tudjuk, Uram, hogy mindez lehetetlen. Te azonban MÉGIS tekints a te szolgád imádságára és könyörgésére, és hallgasd meg a kiáltást és imádságot, amikor ma a te szolgád a te színed előtt imádkozik (1Kir 8,28). Hallottuk: Salamon két kezét az égnek tárva kezdte meg imáját (1Kir 8,22). Amikor azonban kimondta, hogy MÉGIS, akkor *térdre esett* az Úr előtt, és onnan kezdve térden állva kérte a mindenható Istent (1Kir 8,54).

Kedves Testvéreim! Ezért vagyunk ma itt. MÉGIS. Ezért mondjuk a bűnvalló imádságban minden egyes istentiszteletünkön – és *így nemsokára ma is* – hogy „Nem vagyok méltó kegyelmedre, méltó vagyok ítéletedre. Hozzád fordulok mégis: nincs más reménységem”. Mert ha nem rabul ejteni, beszákolni, vagy birtokolni akarjuk Istent, hanem *leborulunk* Isten semmilyen templomba be nem fogadható nagysága előtt, akkor Isten *megkönyörül* rajtunk, *lelép* a mennyei trónusáról, és közénk ereszkedik. Jézus megtestesülésében is. Most is. Ma is. Itt is. MÉGIS...

És amikor Salamon bevitte a Szövetség Ládáját a Templomba, akkor *felhő* töltötte be Isten házát, mert *megjelent* abban Isten dicsősége (1Kir 8,10). És a templomszentelési ima után Isten *megjelent* Salamonnak és ezt mondta neki: „*Meghallgattam* imádságodat és könyörgésedet, amelyet elém tártál. *Megszentelem* ezt a templomot, amelyet építettél, hogy itt legyen az én nevem mindörökké; *itt lesz* a szemem, és a *szívem* is mindenkor!” (1Kir 9,2).

Pál apostol pedig így folytatta az athénianak mondott beszédét az Areos Pagos-on: **Isten „nincs messzire egyiküktől sem, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk”** (ApCsel 17,27-28). Ahogyan Isten belefért egy emberi testbe, az Ő Egyetlen Fiának, Jézus Krisztusnak a testébe – *akit értünk és miattunk küldött le ebbe a földi világba*; ahogyan Krisztus belefér egy kis darab kovásztalan kenyérbe és néhány csepp borba az úrvacsorában, úgy Isten belefér egy templomba, sőt: a mi szívünkbe és lelkünkbe is. **Így épülünk mi fel, mint élő kövek, lelki házzá** (1Pt 2,5), **hogy szállást adjon a mi szívünk a Krisztusnak – örökre.**

A Jelenések könyvében ezt olvashatjuk: „Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és *maga Isten* lesz velük” (Jel 21,3b). Hát ez hogyan van? – kérdezhetjük. *Mégis* lesz templom odaát, a mennyben? *Nem*, mert ezt olvashatjuk néhány verssel később: „Nem láttam templomot abban a városban, mert a mindenható Úr Isten és a Bárány annak a temploma” (Jel 21,22). **Hogyan leszünk tehát együtt Istennel? – A szívünkben. Miért jövünk el akkor templomba mégis?** Mert nem *egyesével* leszünk együtt Istennel a szívünkben, hanem *közösen*. Sőt, ez már ma is, most is igaz. Nem *egyesével* vagyunk együtt Istennel, hanem *közösen* – mert „*őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17,28). Mert Jézus ezt ígérte: „*ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük*” (Mt 18,20). Ezt a közös létet élhetjük meg, itt a templomban – amely éppúgy Isten dicsőségével megszentelt hely, mint ahogyan a jeruzsálemi Templom volt egykoron.

Mi történik akkor, ha kérjük, hogy *lépjen be* a mi szívünkbe Isten, ha kérjük, hogy *lépjen be* a mi szívünkbe az Ő Fia, Jézus? Felemeltetünk mi is, pontosan úgy, ahogyan Jézus a mennybemenetele napján. Hallgassuk meg erről Ágostont: „Ki az, aki fölmege? *Ugyanaz*, aki leszállt. Azért szálltál le Uram, hogy meggyógyíts, és azért szálltál fel, hogy fölemelj. **Az Úr mennybemenetelét úgy kell, hogy ünnepeljük, hogy *vele együtt felemelkedjünk.***

Sursum corda! Emeljük föl szívünket! De nem büszkeségből – hanem: kegyelemből. Ha fent van a szívünk, de nem az Úrnál: ez büszkeség. Ha fent van a szívünk *az Úrnál*: ez az a kegyelem, amelyet *csak az alázatunk* tud befogadni. Meg kell tisztítanunk a szívünket, hogy láthassuk Istent. – Akarsz látni? – Akkor tisztítsd meg a szívedet! Jézus mondta: „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent” (Mt 5,8). – Amit látni akarsz, az tiszta. Ha tisztátalan az, amivel látni akarsz, akkor nem láthatod.” – eddig tartott Ágoston igehirdetése.

Kedves Testvéreim! Jó hírem van. Az evangélium maga. **Ha megtisztítjuk a szívünket – és mi más történik a bűnvallás és a feloldozás során, ha nem ez – akkor fel tudjuk utána emelni.** Sursum corda! **Emeljük föl szívünket! És akkor betölt minket a Krisztus, és – az ő ígérete szerint, ahogyan hallottuk az oltár előtt felolvasott igében – erőt kapunk, mert eljön hozzánk a Szentlélek, és a Krisztus tanúi leszünk a föld végő határáig (ApCsel 1,8).**
Ámen.